

N:o 180.

Af herr **L. J. Jansson**, i Djursätra, *angående höjning af beväringmanskapets dagaflöning.*

Sedan vid 1885 år riksdag beväringmanskapets öfningstid blifvit förlängd med tolf dagar, ansågs det förenligt med billighet och rättvisa, att dagaflöningen höjdes till tjugu öre; och då vid 1892 års urtima riksdag öfningstiden utsträcktes till nittio dagar, blef aflöningen höjd till femtio öre.

Vid den debatt i Andra Kammaren, som föregick antagandet af 1885 års värnpligtslag, yttrades af dåvarande statsrådet och chefen för landförsvarsdepartementet, bland annat, att regeringen skulle med tacksamhet emottaga hvarje förhöjning i anslaget till beväringens dagaflöning, synnerligen om öfningarna derigenom kunde göras mindre motbjudande, och vid behandlingen af de vid 1892 års urtima riksdag väckta förslagen om dagaflöningens höjande, ansåg särskilda utskottet höjningen icke vara opåkallad, då densamma borde betraktas såsom någon ersättning för den rubbning i den värnpligtiges verksamhet, som den utsträckta öfningstiden medförde.

Utskottet föreslog fördenskull också, att aflöningen borde höjas till femtio öre.

Statsmagterna hafva alltså erkänt, att de värnpligtige böra erhålla skälig ersättning för den uppoffring af tid och den minskade arbetsförtjenst m. m., som vapenöfningen medför; och ansågs denna ersättning, med fästadt afseende på de arbetspriser, som då voro gällande, samt i betraktande af de inkomster, hvaröfver statsverket då förfogade, böra utgå med endast femtio öre, så torde det nu, då, som bekant, så väl arbetslönen i allmänhet som statsverkets inkomster betydligt stigit, kunna få anses såsom billigt och rättvist, att beväringsmännens anspråk på ökad aflöning, lämpad efter de förändrade förhållandena, icke tillbakavisas.

Ökas aflöningen, torde med visshet denna åtgärd hos mängden af befolkningen jemväl medföra den fördelen att göra vapenöfningarna ännu mindre motbjudande.

På grund af det anförda tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen för sin del måtte besluta att höja beväringssmanskapets dagaflöning till en krona och att för ändamålet anslå erforderliga medel.

Stockholm den 28 januari 1899.

L. J. Jansson.

N:o 181.

Af herr **O. A. Ericsson** i Ofvanmyra m. fl., *om användningen af det under föregående år uppkomna statsöfverskott.*

Under den senast förflutna tioårsperioden har statsbudgeten i oro-väckande grad ökats. Det ekonomiska system, som i början af denna period inträdde, har tillfört statskassan stora inkomster, men likaledes också utgifter, som man förut icke anat. Visserligen förutsågs, att detta system skulle öka statens inkomster ganska betydligt, men att döma af samtidigt gjorda uttalanden ämnade man använda dessa inkomster till vissa uppgifna ändamål. Hans Maj:t Konungen angaf ett förslag derom i sitt yttrande till statsrådsprotokollet den 12 oktober 1888, och från de politiska lägren hördes å ena sidan med kraft och energi framhållas behofvet af att minska och göra afbetalningar å rikets skuld och från den andra hördes i önsknings uttalar den mening, att dessa inkomster hufvudsakligast borde användas för att lätta existensvilkoren för